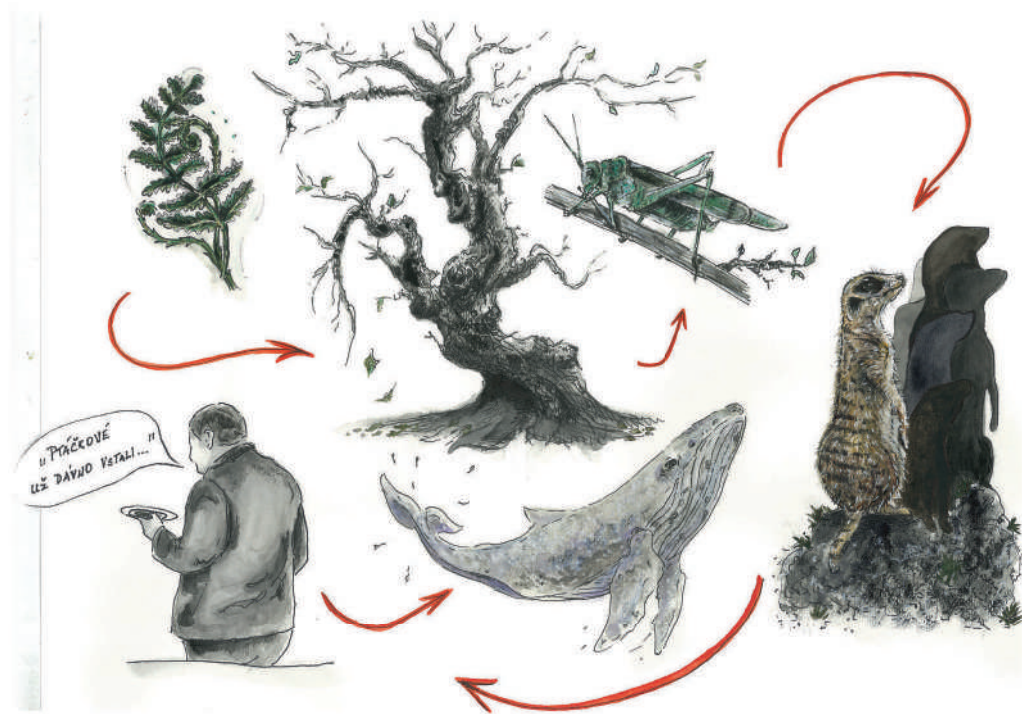

a tak jsem trochu ulítnul. Nebo spíš „uskáknul“? Rozhodl jsem se zkusit luční kobylku. Zelenou, jak jinak. Řekl jsem si taky, že žije jen čtyři týdny, kdyby mě skákání zmáhalo. Nakonec šlo o dost kratší pobyt – převálcoval mě traktor hned první týden po narození. Ale zaskákal jsem si jako už nikdy potom.

Fauna mě zaujala víc než flora. Chtěl jsem zas patřit do velké rodiny a moc se nenadřít – jsem maličko lenoch, se ti přiznám... Proto jsem zkusil surikatí smečku. Velká sranda! Hlavně se mi líbilo mít hodně sourozenců. Sice jsem se s nimi musel o mámu a tátu dělit, ale zase bylo s kým se prát a honit. A v mezičase? Vyspávání a válení se na sluníčku... Povinnosti? Skoro žádné. Jednou za den stát na stráži a hlídat horizont, aby si některého z bráchů nebo sester neodnesl třeba šakal, ale i na stráži se dá hodit šlofik... No co, jsem jen surikata. Ptáš se, jestli...? Jo, možná si některého příbuzného šakal odnesl. Je to dokonce silně pravděpodobné. Hele, klídek, taková šakalí máma musí jít stejně jako ty nebo já.

Za surikatího života jsem občas v okolí zaznamenal mně dosud neznámého tvora – člověka. Potuloval se okolo našich nor a číhal s puškou. Naštěstí ne na nás. Spíš na šakaly nebo něco většího, co na nás mělo záslusk. Říkal jsem

si: hodí se nám, prima, asi kámoš! Proto mě zřejmě napadlo: co v příštím životě zkusit lidi? Bohužel jsem nevybral nejlepší období. Brzy se na celém světě rozpoutala válka a já v ní strávil svoje nejlepší roky. Všechno bylo dooost na houby. Fakt nikomu nepřeji. Naštěstí můj mozek většinu podrobností vytěsnil a v hlavě mi zůstala jediná vzpomínka: jak nesu, už jako děda, svojí vnučce Markétce snídani do postele. I vůni si ještě vybavím! Hmmm... To pinka se slaninou a melta! Zaťukám na dveře její ložnice a spustím říkanku:

*Ptáčkové už dávno vstali,
motlitbičky odzpívali,
a ty ještě spíš, ty se nestydíš?*

Když jsem pak umřel, měl jsem zvláštní pocit, že se s Markétkou neloučíme navždycky. Asi mám u lidí ještě zůstat, říkal jsem si. Nebo že bych ještě zkusil sekvoj? Průměr šest metrů, výška kolem sto metrů, kde najdeš lepší výhled? Nakonec jsem sekvoj vynechal, je totiž na dlouho. Prý někdy žije až tři tisíce let! Kdyby mě výhled omrzl, byla by otrava čekat na další příležitost znovuzrození dobu delší, než existuje samo lidstvo. Rozhod jsem se radši zabrousit do vody, kterou jsem ještě nezkoušel. Jako mládě keporkaka jsem měl mámu jen pro sebe. Žádné dělení s osmi sestrami a čtyřmi bratry jako za surikatího života. Luxus výhradní pozornosti se mi ovšem po pár letech omrzl a nekonečné toulky oceánem jen s mámou taky. Keporkaci se totiž mezi sebou nekámoší jako třeba delfíni. Co dál? Že bych dal lidstvu zase šanci?

Pluji si vesmírem a rozhlížím se po slibných člověčích rodinkách. Říkám si: Copak máme k dispozici? Táhle – jedna ségra. Hmmm, nó, nevím, ještě omrknu další možnosti. Natěšení rodiče bez dětí? Asi by bylo fajn nechat se rozmazlovat, ale zase maličko nuda. Hrát si pořád sám nebo s mámou, kterou to moc nebaví... To mě neláká. Ještě si dobře vzpomínám na keporkačí osamocené toulky. A co tady? Paní, která si přeje anonymní umělé oplodnění – to mi nezní lákavě ani jednoduše. Hmmm. Radši bych – jo! Vidím něco zajímavého – dva bráchové. Jakási neviditelná síla mě k nim přitáhne a já – nemůžu jinak! Hopláááá! Vrhám se do nachystané situace a – hele! Táhle se řítí tátova nejrychlejší spermie. U mámy v děloze se